Cartiere și tradiții în fotbalul românesc

AZI VĂ PREZENTĂM:

BELU-A.C.S.A.

În partea de sud a Bucureștiului, cam de prin locul unde se termină Calea Șerban Vodă și pînă în fosta comună Apărătorii Patriei, se întinde așa numitul „cartier Belu". Un cartier care, prin „producția" sa de fotbaliști, născuți și crescuți în atmosfera de emulație sportivă a terenului ACSA (azi „Constructorul"), poate rivaliza cu Oborul sau cu Giulești, cu Mehala timișoreană sau cu Mînăștur clujean.

Spre deosebire de aceste cartiere, aici n-a trăit o „echipă mare", care să înmănunchieze toate talentele, cum a fost cazul Unirii Tricolor sau al Victoriei Cluj. Cartierul „Belu — A.C.S.A." a scos an de an fotbaliști, dar aceștia s-au răspîndit pe tot cuprinsul Capitalei, au jucat la diverse cluburi, atingînd în cadrul acestora adevărate culmi ale gloriei fotbalistice. Nume ? Pentru început vom oferi numai cîteva, pentru a da contur recoltei fotbalistice a cartierului, maeștrii emeriți **Voinescu, Călinoiu, Ene I, Macri,** maeștrii sportului **Ene II, Soare.**

Cu alte nume, ne vom întîlni în decursul reportajului.

TERENUL A.C.S.A. IMPLINEȘTE 40 DE ANI

Leagănul fotbalului din această parte a Bucureștiului a fost fără îndoială terenul A.C.S.A., inaugurat în anul 1927 și care împlinește acum 40 de ani de existență. La mică distanță de acesta, cartierul mai dispunea cîndva și de un al doilea teren, Olimpia, care însă, după cîțiva ani de folosire a trebuit să fie sacrificat din necesități de ordin edilitar și social-cultural.

Activitatea fotbalistică din acest vechi cartier trebuie privită atît prin prisma a două perioade de timp — ante și postbelică — cît și prin prisma celor trei echipe care s-au născut, au trăit și au murit aci: Olimpia, Dîmbovița și A.C.S.A.

EPOCA „OLIMPIEI"

Activînd mai întîi pe lîngă fostul liceu evanghelic, echipa de cartier Olimpia a trecut ulterior sub egida unei societăți petrolifere, avînd astfel asigurate oarecari condiții materiale. Este și motivul pentru care această echipă și-a permis uneori să achiziționeze, din altă parte, jucători gata formați, deși are merite incontestabile în creșterea unor generații întregi de fotbaliști pe care însă nu i-a folosit cu încredere în prima formație. Din această cauză, echipa a oscilat aproape permanent între categoria „onoare" a campionatului districtual și divizia B. Dintre generațiile de jucători care au îmbrăcat de-a lungul anilor tricoul alb-negru al acestei echipe, trei ni se par mai reprezentative.

Mai întîi generația din jurul anului 1930, care cuprindea printre alții pe **Paulini, Mircea Cruțescu, Piky Kroner, Robe, Subășanu, Radu Niculescu, Jack Alteresc u,** jucători dintre care unii au apărut de cîteva ori și în echipa națională.

A doua generație glorioasă a acestei echipe este aceea a lui **Valentin Stănescu,** din care mai făceau parte cei doi frați **Ion Panait** și **Ion Vasile, dr. C. Rădulescu** (fost jucător la Universitatea Cluj), regretatul fost jucător al lui Juventus și antrenor al Progresului, **Gică Nicolae, Romeo Catană,** apoi **Cornel Niculescu, Copeț, Eugen Georgescu, Alex. Florea, Mihai Ionescu-Ciupi.** Cîțiva ani mai tîrziu, maestrul emerit al sportului și actual vice-președinte al Federației Române de Fotbal, **Alexandru Ene, Cornel Simionescu, Enache** etc.

Din a treia generație și ultima — amintim pe **Voinescu I și II, Călinoiu, Titi Popescu, Gheorghiu, Ciocea.**

Dascălul acestor ultime două generații a fost Petre Steinbach, care, o dată terminată cariera sa la Unirea Tricolor, s-a dedicat creșterii elementelor tinere de la Olimpia.

Echipa și-a încetat activitatea imediat după terminarea războiului.

„DÎMBOVIȚA" — UNA DIN CELE MAI VECHI ECHIPE BUCUREȘTENE

Una din cele mai reprezentative echipe ale cartierului, deși mai puțin cunoscută prin performanțele sale, este Dîmbovița. Înființată în anul 1926, are și meritul amenajării, cu un an mai tîrziu, a stadionului de frumoasă tradiție, care, la început, i-a purtat și numele și care, apoi, și-a schimbat denumirea în A.C.S.A. Sub această ultimă denumire a devenit cunoscută în lumea sportivilor, mai ales a celor din București.

Cu ocazia inaugurării stadionului s-a disputat și primul meci, în care gazdele au învins cu 3-1 echipa ce, mai tîrziu, avea să devină marea ei rivală, Gloria. **A. Macri, Biro, Bădulescu, Cătușanu, Chizer, Vasile Florian, Lupu, Pavel Niculici, Armeanu, Bartha, Georgescu, Voiculescu** făceau parte pe atunci din formația vechiului club bucureștean. Dacă numele lor n-a ajuns să figureze în elita jucătorilor din acea perioadă, aceasta s-a datorat pe de o parte condițiilor materiale deosebit de grele în care jucau, iar pe de altă parte faptului că toți jucătorii, muncitori fiind, erau nevoiți să lucreze de dimineață pînă seara. Cît despre antrenamente organizate, aproape că nici nu putea fi vorba, jucătorii întîlnindu-se numai duminica, înaintea meciului. Datorită acestui fapt, echipa nu a putut să se impună în fotbalul românesc, numai talentul și entuziasmul jucătorilor fiind insuficiente.

Dîmbovița are și meritul de a fi printre primele echipe bucureștene cu o formație proprie de copii.

Au venit anii grei ai războiului. Condițiile erau din ce în ce mai vitrege, dar echipa și-a continuat activitatea, entuziasmul și dragostea învingînd numeroasele dificultăți care se iveau la tot pasul.

O altă echipă a cartierului a fost ACSA, echipa fostei primării a unuia din sectoarele administrative în care era divizată Capitala pe vremuri. ACSA era alcătuită, spre deosebire de celelalte două echipe, din jucători recrutați din întreg orașul, atrași de condițiile materiale mai bune care le erau oferite. A luat ființă în jurul anului 1930 și a activat întotdeauna în categoriile inferioare. Din formație făceau parte: **Casagrande, Petrică Popescu, Nisipescu, Ion Ionescu, Rogea** precum și cei care mai tîrziu aveau să devină arbitri, **Toma Bentu, D. Schulder, S. Segal,** precum și juventistul **Viorel Tilmaciu.** Activitatea acestei echipe ia sfîrșit în anul 1945.

PERIOADA POSTBELICĂ

Este și „epoca de aur" a acestui cartier. Singura dintre cele trei echipe care a supraviețuit numeroaselor greutăți întîmpinate de-a lungul anilor, a fost Dîmbovița, deși — și aceasta — sub diferite denumiri. Intuind ce „mină de aur" reprezenta tineretul acestui cartier, un fost industriaș de prin partea locului a luat echipa sub oblăduirea sa, oferind jucătorilor condiții materiale mai bune ca la alte cluburi. Mai întîi, echipa își schimbă denumirea și o dată cu aceasta își asigură și serviciile „generației a treia" a Olimpiei, care trece în bloc la noua echipă. După o scurtă activitate în campionatul orașului București echipa își schimbă din nou numele, devenind de data aceasta „Dragoș Vodă".

De această echipă este legată activitatea unei întregi generații valoroase de jucători dintre care unii au cunoscut satisfacțiile cele mai înalte oferite de sport în general și de fotbal în special. Alții, la fel de talentați ca primii, nu s-au putut afirma din motive care nu întotdeauna au depins de ei. Din rîndul celor dintîi notăm pe **Voinescu I și II, Călinoiu, frații Smărăndescu, Soare, Ciocea, Sîrbu, Cucunești, Pîrvu, Crăciun, Merlan,** iar printre ceilalți pe **Pagu, Pop, Iliescu I și II, Nicolaide, Petrescu, Bălăescu, Rădanță.**

Acești jucători alcătuiau o echipă care, la timpul ei, deși activa într-o categorie inferioară, era deosebit de apreciată. Dar lipsa de încredere manifestată față de aceste reale talente a făcut ca ele să nu fie folosite decît sporadic în prima formație, ca o soluție extremă. Din aceste motive, jucătorii s-au văzut nevoiți să-și caute consacrarea în altă parte, iar echipa care avea toate premisele asigurate pentru a deveni o echipă de bază, să dispară la fel de meteoric cum apăruse.

„NEA PAPALICĂ" — BUN LA TOATE

Nu se poate vorbi de fotbal în cartierul Belu fără a vorbi de unele figuri reprezentative ale sale: antrenorul **Andrei Macri (nea Papalică)** și maeștrii emeriți ai sportului I. Voinescu și Călinoiu.

A. Macri are o activitate de peste 40 de ani în fotbal, dintre care 10 ani ca jucător. A fost întotdeauna „inima fotbalului din cartier", prin mîinile sale trecînd aproape toți jucătorii amintiți în cuprinsul prezentului material. A crescut generații întregi de jucători, atît la echipele din acest cartier cît și, din 1949, pe fostul teren Venus, în cadrul ICAB-ului, unde și-a desfășurat activitatea profesională. Cu o deosebită pasiune pentru creșterea copiilor și juniorilor, el a cumulat întotdeauna, la aceste echipe, funcția de antrenor, conducător, magaziner etc. Se mîndrește cu faptul că prin mîinile sale au trecut, printre alții, patru din cei ce mai tîrziu aveau să devină maeștri emeriți ai sportului: **Voinescu, Călinoiu, Nunweiller III și Macri**

Pînă în ziua de azi, A. Macri de la care deținem multe din datele acestui reportaj, a rămas același îndrăgostit de fotbal, fiind unul dintre cei mai harnici membri ai Comisiei orășenești.

VOINESCU ȘI CĂLINOIU — MÎNDRIA FOTBALISTICĂ A CARTIERULUI

Fiind un produs sută la sută al cartierului Belu, **Ion Voinescu** păstrează cele mai frumoase amintiri de pe vremea cînd era încă junior.

La echipa Dragoș Vodă, a făcut prima lui deplasare, cu ocazia unui meci amical la Giurgiu în care a jucat... half dreapta, post în care avea să se consacre, mai tîrziu, Călinoiu! Deplasarea aceasta, plină de peripeții, ilustrează pasiunea și dorința de afirmare a acestui jucător. Deși nu făcea parte din lotul care se deplasa, el s-a prezentat totuși la gară. Pentru că biletele de tren erau asigurate numai pentru cei 11 jucători titulari, Voinescu a fost nevoit să călătorească... clandestin. Cum îi place simpaticului portar să spună, amintindu-și de această călătorie, a fost primul „meci" cîștigat contra... C.F.R.-ului. Formația trebuia să evolueze sub egida clubului „Carmen" din Capitală iar litera „B", pusă la sfîrșitul numelui echipei pe afișele din orașul de pe malurile Dunării, indicau de fapt că este a doua formație a clubului. Localnicii au luat însă această literă drept inițiala orașului București și au crezut că vor vedea la lucru însăși prima garnitură. Descinzînd în gara orașului Giurgiu, au fost primiți cu multă răceală de conducătorii clubului local, care au văzut că în loc de cei așteptați a venit o echipă de copii și juniori. „Pentru salvarea încasărilor — povestește Voinescu — am fost sfătuiți să rămînem în camerele hotelului pînă cu puțin timp înainte de începerea meciului. Apariția noastră pe teren a însemnat o deziluzie pentru spectatori, mai ales că primele minute au adus și primul gol echipei gazde".

Desfășurînd din acest moment un joc spectaculos, eficace, jucătorii bucureșteni au entuziasmat publicul care imediat a trecut de partea lor, încurajîndu-i și strigînd „Hai sugacii !". „Sugacii" au cîștigat meciul cu 3—1, și o dată cu el sufragiile unanime. Victoria obținută se datorește în mare măsură și lui Voinescu care după 0—1 a luat locul portarului titular accidentat.

La întrebarea pe care i-am pus-o, **care este cel mai bun produs al cartierului Belu,** Voinescu răspunde fără ezitare — Călinoiu !

Ca și în cazul lui Voinescu, o prezentare a acestuia este inutilă. Călinoiu este tot un produs autentic al cartierului Belu. A debutat în sport ca... boxer. Iar în fotbal ca... portar, post pe care avea să se consacre ulterior... Voinescu ! Cea mai frumoasă amintire de cînd juca în echipa Dragoș Vodă: a doua zi după ce a devenit campion școlar la box la categoria minimă, echipa sa susținea un meci greu cu o cunoscută formație din campionatul orășenesc, Mureșul. Lipsind titularul postului de extrem dreapta, antrenorul A. Macri a fost nevoit să-l introducă pe Călinoiu în formație. Inspirație fericită, deoarece în minutul 90, cu un șut din vole, Călinoiu a înscris golul victoriei !

A SECAT IZVORUL TALENTELOR ?

Scurta incursiune în istoria fotbalistică a cartierului sud-bucureștean este, desigur, incompletă, dar, în orice caz, convingătoare într-o anume privință: aceea că „Belu-ACSA" a fost totdeauna o sursă bogată de talente, că a dat fotbalului bucureștean, fotbalului românesc, cadre numeroase, de real talent.

Dar după generația lui Voinescu și a lui Călinoiu a urmat o perioadă de stagnare, punctată, cînd și cînd, de unele „zvîcniri", cum ar fi apariția lui Mîndru, Țîrcovnicu, Eftimie, Virgil Florea, Panait, Valcan, Scarlat, Nițulescu, Motoc.

Ultimii ani ne fac însă să ne punem întrebarea: a secat oare izvorul talentelor din acest cartier ? Căci puțini sînt jucătorii care își iau zborul spre performanță, în ultimul timp, de aici !

Noi credem că „Belu-ACSA" poate da mai departe fotbaliști valoroși. Trebuie doar muncă atentă, devotată, de depistare a talentelor, de creștere și formare a lor.

Asociațiile sportive cu secții de fotbal din acest cartier au cuvîntul...

Leonida TONCU
Gheorghe NERTEA

Formația „Olimpia" în anul 1929. În fotografie, printre alții: Radu Niculescu, Pavelescu, Stănescu și actualii antrenori Taciuc și Kluge

Andrei Macri („Nea Papalică"), vechi animator al activității fotbalistice din cartier